

A tiltott csapat

2011 március 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Kína képében a világ egyik, ha nem a legnagyobb hatalma áll velük szemben, a tibetiek azonban mégis ellenállnak az elnyomásnak. Tibet, mint ország hivatalos formában még csak nem is létezik, de lakói már évszázadok óta arra törekedtek, hogy ez megváltozzon.

Amellett, hogy imádják a sportot, a futballt is felhasználják céljaik eléréséhez. Ezúttal egy nemzet nélküli nemzeti válogatott nem mindennapi történetét mutatom be.

Ellentmondásos államról van szó, egy olyanról ahol a legfőbb politikai, eszmei és vallási vezetők már évek óta nem jártak szülőföldjükön, ugyanis számzetasben élnek elsősorban a szomszédos **Indiában**, de a világ számos pontján megtalálhatóak. Hogy ez miért is alakulhatott így? Legyen erre elég annyi válasz, hogy **Kína** a saját testrészeként tekint a buddhista területre, ellenben a tibetiekkel, akik a tibeti régió teljes egyesítésében és önállósodásban reménykednek. Mára a fennálló konfliktus nem csak helyi szinten jelenik meg, hanem globálisan. A tibetiek rájöttek arra, hogy a labdarúgás a sport értékén túl kiváló eszköz problémájuk minél szélesebb körben való megjelenítésére.

Manapság olyan játékosok alkotják a nemzeti tizenegyet, akik még sohasem, vagy csak nagyon régen léphettek az általuk képviselt ország földjére. De ez nem volt mindig így. A futball első jeleit az **1930-as években** fedezhetjük fel, amikor is lejátszotta első mérkőzését a **Lhasza United** (Lhásza, Tibet fővárosa). A „csapat” az éppen itt tartózkodó **brit misszió** tagjai ellen meccselt. Az elkövetkezendő majd fél évszázad folyamán azonban semmilyen fejlődés nem mutatkozott. Olyannyira, hogy a **14. dalai láma** mellett több ezer ember elhagyta az országot.

1936-ban a Lhasza United többek között egy nepáli katonával és egy kínai szabóval a soraiban megmérkőzött a brit misszió csapata ellen.

Az elmaradottság, a földrajzi helyzet, na meg persze Kína politikája nem adott szemernyi esélyt sem a sport életben tartására. Ám az elkötelezettek mégis megpróbálkoztak a lehetetlennel. 1981-ben létrehoztak egy futballtornát, amelyre a számtalan játékosok alkotta csapatok jelentkezéseit várták, bárhol is érkezzenek. A **GCMGC** (Gyalum Chenmo Memorial Gold Cup, a dalai láma egyik néven ismert felmenőjéről nevezték el) 16. kiírását a tavalyi évben rendezték. Annak ellenére, hogy az első mérkőzést majd 30 esztendeje indították, a szám azért ilyen alacsony, mivel 1985-87, 1990-96, 1998, 2000-03 közötti időszakokban ez meghiúsult.

A GCMGC-bajnokság nyitóünnepsége 2010-ben

A 2000-es évek folyamán egyre nagyobb jelentőséggel bírt az esemény, már csak azért is, mert a 2001-ben megalakult **Tibeti Sportszövetség** (TNSA) felkarolta a szervezését. Mind a szövetség, mind a torna a szomszédos Indiában, **Dharamsalában** talált biztonságos otthonra (korábban Kalimpong és Clement Town is lebonyolította a versenyt, de Dharamsala bizonyult a legjobb megoldásnak).

Tévedés! Ez nem egy családi fotó, hanem a szövetség tagjai

2010-ben a 18 gárdát felvonultató megmérettetést mindösszesen 10 nap alatt játszották le, mivel egy iskola sportpályáján került megrendezésre és a gyerekek nyári szünetéből már csak ennyi volt hátra (!). Az amatőrkörülmények ellenére a torna költségvetése komolynak mondható **500 ezer rúpia** volt (1 rúpia = 4,3 Ft). A jegyárak – mert ilyen is volt – naponta tíz rúpiát értek, de aki bérletet váltott az 100 rúpiáért végig élvezhette az egész bajnokságot. A csapatok többnyire Indiából érkeztek, de egy elszármazott tibeti csapat **Kanadából** képviseltette

magát. A kieséses rendszerben zajló küzdelem győztese a **Dhondupling FC** lett, amely 50 ezer rúpiával gazdagodott, de a második **Doeguling FC** és a harmadik **Rabling FC** is kapott 30 illetve 10 ezer rúpiát. Az örökös bajnok azonban továbbra is a Dharamsala maradt a 13 megszerzett elsőségével.

A tavalyi győztes és a serleg

Kétségtelen tény, hogy a tibetiek nagy szenvedélye a futball, mi sem bizonyítja jobban, hogy szenvedélyük a számvetésben is megmaradt. A már „jól m?köd? bajnokság” mellett egy nemzeti csapatot is létre kívántak hozni. Már akkor le volt kötve az első mérkőzésük, mikor a válogatottnak se híre, se hamva nem volt. A szövetség egy dán szakembert bízott meg a nemes feladattal, hogy készítse fel az akkor még nem létező tibeti válogatottat az egy hónap múlva **Dániában** megvívandó **Grönland** elleni barátságos meccsre. Napok alatt sikerült kiválasztani 22 szerencsés játékost, akik részt vehettek a válogatott történetének első mérkőzésén. A felkészítés azonban nem zajlott zökkenőmentesen. A dharamsalai pálya talaja enyhén szólva is hagyott némi kívánnivalót maga után, így az edző inkább kivezényelte csapatát az utcára, hiszen még a makadám is jobb minőségnek bizonyult az ösföldnél.

Ahogy közeledett a várva várt nap, úgy nőtt a játékosokban a feszültség, amelyre rátett egy lapáttal, hogy több játékos nem utazhatott el az összecsapásra megfelelő útiokmányok hiányában illetve a kínai kormány is megnehezítette az újdonsült csapat dolgát, hiszen kilátásba helyezte, hogyha Dánia otthont ad a meccsnek, akkor Kína minden kapcsolatot megszakít az európai országgal. A fenyegetés és a tiltás ellenére a számzött csapat 5000 néző buzdítása közepette lejátszotta a 90 percet a **Vanlose stadionban**. Igaz 4-1-es vereség lett a vége, de az ázsiaiak mégis önfeledten ünnepeltek, hiszen jóval többre értékelték ezt, mint egy egyszeri meccset, ugyanis most először fordult elő, hogy önállóan, függetlenül léptek színre a „nagyközönség” előtt. Ezt egyfajta jelzésnek szánták a kínai kormány felé, hogy bábáskodásuk nélkül is képesek és készek talpon maradni.

Egyik legnagyobb hangadójuk a válogatott középpályása és gólkirálya, **Tsering Dhundup**, aki politikai aktivistaként harcol népéért. A tibetiek a múltban is a jövőben sem használtak fel durvább eszközöket a Kína elleni tüntetéseik alkalmával, hiszen a buddhista vallás elutasítja az agressziót. A dalai láma is teljes mellszélességgel a csapat mögé állt és az eszmét képviselve utazta végig a világot és szinte mindenhol tárt karokkal fogadták.

A tibeti válogatott közben csatlakozott a **nem-FIFA tagok** egyre népesebb táborához és 2006-ban részt is vett a németországi **FIFI Wild Cup**-on. Bár sem ezen az eseményen (Gibraltár 0-5, St. Pauli Köztársaság 0-7), sem az **Elf Cup**-on (Tádzsigisztán 0-3, Krími tatárok 0-1, Észak-Ciprus 0-7) nem termett sok babér számukra, ám lelkesedésük máig töretlen maradt. Idén januárban pedig az is eldőlt, hogy részt vehetnek a jövő éven, **Kurdisztánban** sorra kerülő **VIVA World Cup** elnevezésű tornán.

A tibetieknek egyetlen vágyuk maradt még, amelyet belátható időn belül el akarnak érni, mégpedig, hogy újra teljes valójában láthassák szeretett országukat. A hófödte hegycsúcsok, a csodálatos völgyek és a magas fennsíkok mind a mai napig **Tibet** területét színesítik, de egyelőre nem olyan körítéssel, ahogy egykori és mai lakói szeretnék.

A lehetetlen talán lehetséges.

Az emlékeztető Grönland elleni mérkőzésről készült dokumentumfilm egy részlete:

Tudtad?

A dán alapítású Hummel sportszergyártó cég évtizedekig a dán labdarúgó válogatott legfőbb támogatója volt. A 2000-es évek közepétől azonban szakított egymással a két fél és a Hummel átpártolt a tibeti csapathoz.

- 2005-ben megalakult az első hivatalos formában működő tibeti futballklub, a Tibet Huitong FC. Mára azonban „kínaiává” alakították Hohhot Black Horse néven.
- A tibeti nemzeti csapat egyetlen győzelmét egy indiai alakulat ellen aratta (Delhi XI elleni 6-0).

[Forrás és fotók: phayul.com, tibetmagazine.net, tibetansports.org, Google]

fourfourtwo.hu, futballkutató

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyaláatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló